

– EG HALDI, AT EG ERI MEIRA EG Í DAG. EG ERI GLAÐ. ALT ER KOMIÐ MEIRA NIÐUR Á JØRÐINA, OG SUM HEILD HALDI EG, AT FÓLK VITA, AT TAÐ ER MEIRA INNIHALD Í MÆR ENN BARA HANDA SANGKAPPINGIN, SIGUR GUÐRUN SÓLJA JACOBSEN

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

var ein stórir hurlivasi, sigur Guðrun Sólja.

Hon dylir tó ekki fyri, at hon forvann sær rættiliga fitt av peningi hesa tíðina.

– Eg tjenti rættiliga góðar pengar. Júst hvussu nógv vil eg ekki siga, men eg havi ongantið havt so nógv pengar um hendið, og eg fari ivaleyst ongantið at hava so nógv pengar aftur. Eg vil siga, at eg livdi væl hasa tíðina í so máta, sigur Guðrun Sólja.

Fjølmiðlarnir altíð á vakt

Longu frá tí løtu, Guðrun Sólja fyrstu ferð var at siggja á sjónvarpsskíggjanum, legði hon til merkis, at almenningurin fylgdi væl við í øllum tí, hon tókst við. Tað var nakað, hon veruliga skuldi venja seg við, og tað var ekki altíð heilt lætt.

– Tað var serliga ringt í byrjanini, tí eg eri rættiliga smáðin sum persónur, og mær dámar ekki at gera hóvsták burtur úr mær sjálvari. So at vera smáðin og samstundis verða undir sjóneykuni hjá almenninginum og ekki minst fjølmiðlunum, var ekki ein góð samanseting, greiðir Guðrun Sólja frá.

Tá hon hugsar um tað nú, so dugir hon at siggja, at tað ávirkaði hana í ein ávisan mun, at hon bráðliga var blivin ein almennur persónur.

– Donsku fjølmiðlarnir fylgdu við í øllum, sum eg gjørði. Tú kundi lesa um hvørjum veitslum, eg hevði verið

í, hvørjum eg helt saman við, hvørji vinfólkini vóru, hvussu ofta eg fleyg og so framvegis. Tey fingi alt við, og tað var ofta irriterandi. Minnst fyrstu tíðina, hvussu eg konsentreraði meg um, hvussu eg gekk, tá eg var úti, tí eg mátti jú ekki detta, tí so fór tað jú út allastaðni og bleiv blást upp, fortelur Guðrun Sólja, steðgar á eina løtu og sigur so:

– Tað ger okkurt við ein, og mann fer at hugsa alt ov nógv um, hvat mann ger, og hvussu mann er, sigur Guðrun Sólja.

Fleiri ferðir skrivaðu donsku miðlarnir um klæðini, sum Guðrun Sólja var í, tá hon luttok í kappingini, og javnan bleiv skrivað um hennara kropsvekt.

– Tað var einki dulsmál, at eg var stór, men hinvegin, so verður tú keddi, tá tað verður fokuserað so nógv uppá tína útsjón. Eg hevði ongantið trúð, at mín útsjón nakrantíð skuldi blíva eitt evnið í øllum hesum – eg var jú bara við í sangkappingini fyri at syngja, og tað var tað, sigur Guðrun Sólja og leggur afturat.

– Ymsir stýlistar góvu mær ráð, um hvat eg skuldi, og hvat mær klæddi, men tað er torført, tá tú ekki sjálv veitst, hvør tú ert, og ei heldur gongur so høgt upp í klæðir. Eg hevði onnur virði, sum eg helt vóru av størri týðningi enn júst klæðini, greiðir Guðrun Sólja frá.

Ongantið aftur til sangkapping

Í dag livir Guðrun Sólja eitt lív rættiliga langt burturi frá øllum meldrinum, sum hon upplivdi fyri 11 árum síðani. Og tað dámar henni væl.

– Eg haldi, at eg eri meira eg í dag. Eg eri glað. Alt er komið meira niður á jørðina, og sum heild haldi eg, at fólk vita, at tað er meira innihald í mær enn bara handa sangkappingin, sigur Guðrun Sólja, sum hevur tikið eina trý ára útbúgving sang og gevur í dag frálæru í sangi og sangteknikki.

– Sjálvandi havi eg nógv eftir at læra, men eg meti, at eg hava nakað at læra frá mær, og eg njóti veruliga at undirvísa í sangi, sigur Guðrun Sólja.

Hóast hon er glað fyri upplivingarnar, hon hevur fingið í sambandi við *Stjerne for en aften*, vísir hon á, at tað ekki bara er gott at vinna eina slíka stóra kapping.

– Eg var ógvuliga einsamøll. Mitt í viku, meðan øll vinfólkini gingu í skúla og vóru til arbeiðis, sat eg einsamøll í íbúðini í Keypmannahavn. Og tá tey høvdu frí í vikuskiftinum og hugnaðu sær saman, skuldi eg uppraðka vikuskiftið á tamb. Á tann hátt misti eg eitt sindur samband við øll míni nærmastu, greiðir Guðrun Sólja frá.

Fleiri ungir tónleikarar halda, at tað er eydnan, um tú sleppur at luttaka í eini stórari kapping í sjónvarpinum og enntá verður vinnari, men soleiðis er ekki altíð, slær Guðrun Sólja fast.

– Sjálv upplivi eg enn tann dag í dag, at tað er trupult at fáa sangirnar hjá mær spældar í donskum útvarpi. Tað er líkasum, at eg blívi við at hava hatta *Stjerne for en aften* stemplið á mær, og tey halda ekki, at eg veruliga dugi nakað innan sang og tónleik, sigur Guðrun Sólja, sum langt síðani hevur avgjørt, at hon ekki aftur skal vera við í nakrari sangkapping.

– Eg siggi heilt annarleiðis upp á slíkar kappingar í dag, og eg veit, at eg fari ongantið at melda meg til nakað tilíkt aftur. Eg føli, at eg havi verið ígjøgnum alla hasa mylnuna. Tú ivast allatíð í, um tú nú ert góð nokk, verið eg blakað úr kappingini hesa vikuna, og ja, tað vóru nætur, har eg ekki svav, bara tí eg spekuleraði so nógv um næstu live sending, sigur Guðrun Sólja, sum fleiri ferðir er spurð um at vera við í ymsum sangkappingum.

– Eg eri enntá spurð um at vera við í Eurovision, men nei, tað er ekki tann vegin, eg skal. Kappingar leggi eg einki í meira, men um onnur vilja luttaka, so eru tey vælkomin til tað, sigur Guðrun Sólja, sum tó undirstrikar:

– Eg havi nógv góðar og eisini minni góðar upplivingar frá *Stjerne for en aften*, men eitt, sum eg ongantið fari at gloyma, og sum framvegis gevur mær ein klump í hálsin, er løtan, tá eg sang í finaluni, hoyrði øll klappini og sá føroyska flaggið. Tá var eg errin av mær sjálvari, sigur Guðrun Sólja.